

ændringer, hvorved jeg forpligtede mig til, at Staten og Banken intet skulde have med hinanden at gøre, det er fuldkommen grebet ud af Luften. Jeg er den Gang gaaet ind paa en Lovændring, hvorved Statsgarantien skal afvikles, en Undersøgelse foregaa, et forberedende Arbejde iværksættes, for at forberede den Nyordning, der skal komme, thi en Nyordning skal komme, hvad enten det skal være en Statsbank eller noget andet.

Den højtærede Handelsminister talte saa noget om, at jeg havde kaldt Loven overflødig, og samtidig havde jeg sagt, at den vil binde Lovgivningen, og den højtærede Minister kunde ikke forstaa, at det kunde staa til hinanden. Ja, jeg kan jo ikke gøre for, hvor lidt eller hvor meget den højtærede Minister forstaa, men for mig er der ikke nogen Tvivl om, at man godt med overflødige Bestemmelser kan binde Rigsdagen. Netop naar man søger at binde Rigsdagen, er det fuldkommen overflødigt. Forsøg paa at binde Rigsdagen bør nemlig være overflødige. Rigsdagen bør og vil forhaabentlig ogsaa reagere herimod, saa det vil vise sig, at det er et overflødigt Forsøg. Og selvfølgelig er dette et Forsøg paa at binde Rigsdagen til bestemte Retningslinier i denne Sag, uden at Rigsdagen har haft Lejlighed til at faa noget at vide om de foretagne Undersøgelser, og uden at den kender noget som helst til den videre Undersøgelse, der skal foregaa. Først naar det er sket, er Tiden inde, hvor Ministeren kommer til Rigsdagen med Forslag, og hvor Rigsdagen skønner om, hvorvidt det Materialer, der foreligger, støtter Tanken om at gaa i denne eller hin Retning. Hvad man gør i Dag i saa Henseende, er ganske overflødigt, og en Ting, hvis Overflødhed yderligere understreges ved, at man forsøger at binde Rigsdagen til en bestemt Retning.

Jeg fik den positive Oplysning af den højtærede Minister, at han ikke tænker sig, at Staten skulde medvirke ved Tilvejebringelse af Aktiekapitalen. Jeg havde opfattet det som et Gode, hvis den skulde have medvirket hertil. Det vilde dog altid have været en lille Haandsrækning i den rigtige Retning. Men jeg forstaa, at end ikke dertil kan den nuværende Regering strække sig, at Staten bevarer blot en Lillefingers Indflydelse paa Pengevæsenet, paa Bankvæsenet i Fremtiden. Ja, ja, derom er det sidste Ord ikke sagt endnu, højtærede Hr. Minister. Der er dog vel endnu sund Fornuft ogsaa udenfor Socialdemokratiet, og det vilde dog maaske ikke helt let lade sig gøre at gennemføre noget saa abnormt som det helt og

holdent at smide Staten ud af et Foretagende, i hvilket den skal ofre paa det nærmeste et Par Hundrede Millioner Kroner. Men jeg forstaa, at det virkelig er den højtærede Ministers Mening, at Staten bare har at lægge disse Skillinger paa Bordet, og saa kan Staten pakke sig, saa har Staten gjort sin Pligt, og saa skal den ikke længere have nogen Mulighed for Udbytte eller nogen Indflydelse paa det, den her har reddet. Det er god kapitalistisk Moral, maa jeg sige, ja, den er lige ved at være overkapitalistisk.

Saa sagde den højtærede Minister noget, som det forundrede mig, at han vilde sige. Han sagde, at Banken er et Urocentrum for Erhvervslivet. Jeg synes, det var i høj Grad mærkeligt, at den højtærede Minister, under hvem denne Bank sorterer, vil udpege denne Bank som Urocentrum. Den Ytring var vist ikke vel overvejet. Jeg vil i hvert Fald formode, at hvis en slig Dumhed var undsluppet mig i min Ministertid, havde der ligget en Presse af den anden Verden i adskillige Uger derefter. Den højtærede Handelsminister synes altsaa virkelig, at han som den, der skal værne Bankerne og Erhvervslivet, kan udpege en enkelt Bank og sige: Den er Urocentret, den maa vi have lukket, den maa vi have ryddet til Side for at skabe Ro. Skulde det virkelig være Tilfældet? Det lyder højt besynderligt. Men hvis det er rigtigt — og det maa den højtærede Minister jo vide, siden han sagde det — hvem har saa gjort den til det? Hvem slæbte Staten ind i det Forhold? Det gjorde den højtærede Minister som Medlem af Ministeriet Neergaard i 1922. Og hvem har vedligeholdt Uroen om denne Bank? Det er jo ikke fra Banken, Uroen er udgaaet. Landmandsbankens Ledelse har saa vist billedlig talt grædt sine modige Taarer adskillige Gange over den Uro, som forvoldtes, og som skadede Banken. Jeg har Snese af Gange hørt Klager fra Bankens Ledelse over den Mistæneliggørelse, den Uro og den ondartede Agitation, der blev drevet mod denne Bank, til Trods for, at det væsentligste af det, man beskyldte den for, intet havde med Sandheden at gøre. Det er altsaa udefra, det er fra Pressen, fra visse Erhvervskredse, Uroen kommer, og det er, som jeg allerede en Gang har sagt, selvfølgelig fordi der staaer visse Finansskredse bag, hvis Ønske det er at tilrane sig det Magtomraade, som Landmandsbanken har under sig, som ønsker at faa de Kunder slæbt over til en eller anden monopoliseret Bankgruppe, som ønsker sig frigjort for en ubehagelig Konkurrent.